

ara !!

barcelona, 18 de febrer del 1936

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA
portantveu de les joventuts nacionalistes de catalunya

triomf... amnistia!

any I - núm. 3

redacció i administració: ronda de sant pere, 70, pral.

preu, 20 cèntims

NO PODEN ESPERAR MES!

El poble ha llençat els vots a les urnes per a trencar unes cadenes que tenen encara subjectes milers de mans.

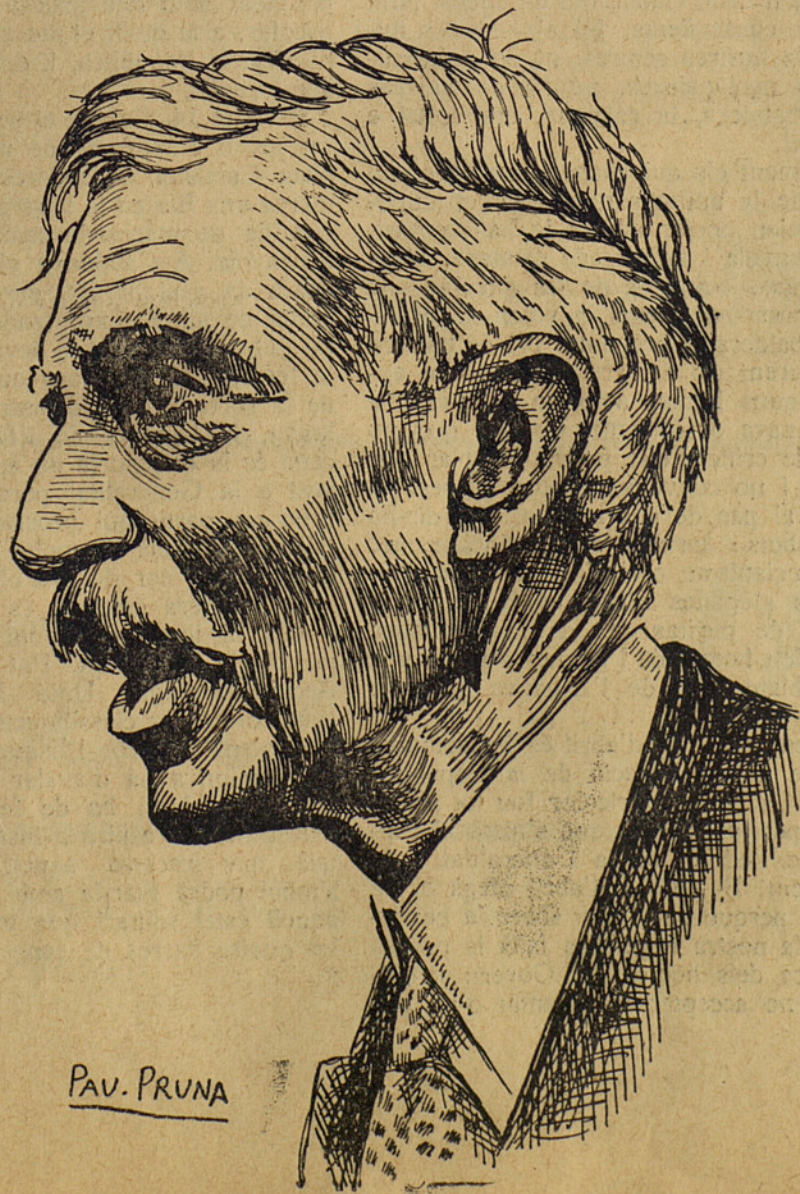
Cal donar compliment als desigs del poble. S'imposa el deixar immediatament en llibertat als nostres germans que han estat víctimes del feixisme odiós.

Ells han forjat la victòria; a profit d'ells ha d'ésser aquesta.

FRANCESC MACIA... !

El record d'ell ens ha guiat a la victòria.

Per quan les presons hagin estat obertes; per quan puguin acompanyar-nos els nostres germans de l'ànima que estan encara darrera les reixes; ARA!! proposa -- amb seguretat de que la ciutadania catalana es farà seva la proposició -- anar a ofrenar al *cavaller de l'ideal* el triomf assolit per les forces obreres i republicanes de la Catalunya nacional.

PAU. PRUNA

Visca la REPUBLICA CATALANA!

catalunya ha parlat! poble, en peu de guerra!

La victòria ja es preveia. La gentada que acudia als mitings, l'animació que en ells hi havia, l'esperit dels ciutadans que no es cansaven de fer propaganda del Front d'Esquerres per tot arreu on es trobaven... De tot això només en podia sortir un resultat: La victòria nostra. Però, estem alerta, ciutadans, i preparem-nos per si les forces monàrquico-ligüero-feixistes, traïdores per naturalesa i dictatorials per necessitat, volen continuar, davant la derrota, l'actual dictadura strapèlica, ajudats naturalment, per algun d'aquests militars, que, monàrquics per excel·lència, saben que ara se'ls ha de demanar responsabilitats de tota la seva actuació i que es carregaran amb totes les conseqüències. Perquè això sí, ciutadans, aquesta vegada no pot ésser allò de perdonar al traïdor i assassí i permetre que

pugui marxar. Es pot perdonar un enemic quan aquest mentre ha estat vencedor no ha estat venjatiu, però mai, mai, a aquell que mofant-se dels vençuts els escarnia i els maltractava. Les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», per poderosos que siguin els enemics, no permetran de cap de les maneres que uns malnascuts, per la força de les baionetes vulguin la continuïtat del règim que venim patint des del 6 d'Octubre i del qual ens hem alliberat per les urnes, i ens trobaran enfront seu, barrant-los el pas, disposats, si cal, a sacrificar la vida en defensa de les llibertats aconseguides amb els vots, que per ésser la voluntat de tot un poble, han d'ésser respectades per tothom.

Alerta tots, doncs. En peu de guerra.

Per la llibertat dels homes i dels pobles!

la bandera única

Ha reviscolat l'Esquerra Republicana de Catalunya el vell plet de la unitat de bandera. No tenim, els d'Estat Català, cap inconvenient en enfocar-ho.

Som els d'Estat Català qui en aquest punt hem estat conseqüents. Ni els nostres nuclis, ni els nostres centres, ni on predominaven els nacionalistes, no ha onejat més que una bandera, la catalana, amb estel o sense estel.

Precisament els qui abans i ara aprofiten l'excusa de la unitat són els qui les duplicaven i feien onejar alhora la bandera tricolor espanyola i la barrada catalana. Hem de preguntar, quina és de les dues la que volen imposar-nos i com la volen imposar?

No és baldera la pregunta. No és baldera perquè durant els darrers temps s'han expressat alguns homes amb un to que feia temps s'anava arreconant. Creiem que no és hora de crítica, que podria semblar discrepància i no convé a Catalunya, però si de sortir al pas de desviacions. Cal dir-ho sense embuts: tornem al provincianisme. Un provincianisme camuflat darrera d'unes grans glopades d'hegemonia: amb la concepció de puritanisme de la República d'alguns dels homes de l'Esquerra passa una cosa semblant a la de l'Espanya gran de la Lliga.

S'obliden que el 14 d'abril és a Catalunya la data de la proclamació de la República Catalana. La bandera tricolor fou tot seguit superada per la catalana que s'hissà al capdamunt de l'edifici de la Generalitat i de l'Ajuntament. El seu 14 d'abril ofegà el de Catalunya perquè en el plet sobre la persistència de la nostra República fallà la puresa democràtica dels homes del Govern Provisional en no acceptar la voluntat d'un po-

ble, o fallà la seva honestat política davant de les exigències de dominació del seu. A Catalunya quan es parla del 14 d'abril, o es parla del de la bandera barrada o no es pot lloar amb tota justesa el de la bandera tricolor, a la qual, el morat de Castella, que hi afegí la República, li donava un significat ben propi.

Però el 14 d'abril, el seu, ha estat superat pel 6 d'octubre que reafirma la República Catalana d'aleshores. El 6 d'octubre marca una fita en la nostra política, i creiem que ha de marcar-la també en la política espanyola. A Catalunya el 6 d'octubre significa un gest heroic, però, a més, la voluntat novament expressada d'un poble que no dubta i marxa a la seva i confia més en la fermesa de la causa que en els capricis de la sort. Si s'ha d'ésser lleial amb Catalunya, la bandera de l'Esquerra Republicana és la que porta un estel. Que no onejava a la Generalitat perquè era la pàtria i no un partit que proclamava l'Estat Català, però onejà en molts ajuntaments i sobretot en el cor de tots els catalans.

La bandera catalana és la de la Nació i a ella hi tenen dret tots els catalans que no siguin caragrats. Pot usar-la, i l'usa, Acció Catalana, Unió Democràtica; els seus colors ens classifiquen només que com a catalans. Però l'Esquerra Republicana de Catalunya ha d'avaluar per sempre més el 6 d'octubre; ha de fer una declaració palesa de que aspira a instaurar l'Estat Català, que fracassà aquell dia. Cap altre símbol podrà fitar-la amb més dignitat que aquell estel solitari que marca el destí de les quatre barres de sang i de foc.

F. de M.

macià, ànima d'estat català

Des de la seva fundació, l'«Estat Català» és de fet, la Catalunya militant. Com activitat que volia recollir la inquietud humana, el seu pensament es proposà sempre plasmar les idees de reivindicació justiciera que daleraven els catalans. Superant la labor dels elements intel·lectuals, més que una cultura pensava instaurar una civilització, i abandonant les enyorances dels catalanistes conservadors i tradicionalistes, recolzava la nova civilització catalana en la finalitat de portar un benestar social a tots els catalans.

Durant la Dictadura, amb Macià al cap i com a model, per l'actitud revoltada dels seus homes, per l'esperit heroic amb què suportaven els sacrificis i dolors de la persecució, fou la dignitat i la noblesa de Catalunya, i per la pàtria conquistaren l'atenció i estima internacional.

El 14 d'abril del 1931, Macià, ànima d'«Estat Català», proclama la República Catalana i dona sentit a l'obra revolucionària en iniciar-la a una acció immediata i crear-li una legalitat anterior i superior a tota Constitució.

«Estat Català» nom mític i gloriós que no podran destruir, «Estat Català» malda per a injectar a tota reivindicació humana el seu sentit nacionalista i en el nacionalisme totes les reivindicacions humanes. «Estat Català» unia Catalunya amb el món, i per ell el món comprenia a Catalunya. En les comarques on «Estat Català» no tenia una actuació decidida i enèrgica, els seus homes tenen

encara to conservador, a desgrat que el vulguin fer oblidar sovint amb tòpics estandarditzats i sense sentit de la realitat ni continuació en el seu ideari. Són els que ara no veuen en el 6 d'octubre més que l'anècdota i el discuteixen sota els efectes de la fallida. No saben entendre que la decisió de Catalunya, malgrat la desfeta, és més gloriosa, però també més eficaç, porta més qualitat i quantitat de victòria, que el silenci en aquells moments. Ara el neguen i es desdiuen i no s'estan de palesar una disconformitat tardana i adaptada als resultats; sense pensar que el que lluita només que per a vèncer no deixa rastre perquè ha de prescindir de l'ideal.

El nom d'«Estat Català» és gloriós i ha creat entorn seu un sentit mític que no podran destruir els qui espaordia, més que la seva tàctica i dinamisme, el seu ideal. En integrar l'Esquerra Republicana de Catalunya, les joventuts nacionalistes reclamen el nom i tant s'ajusta a les característiques mentals i de temperament dels nostres joves que, fora dels que acoblà «Estat Català» no es poden organitzar altres joventuts actives, per més que ho intentaren sectors diversos. I des de la fundació fou tan avançat el seu programa que els seus adeptes no hagueren d'afegir-hi ni un sol principi ni cap altra activitat.

«Estat Català» va lligat a la democràcia i a l'esquerrisme català, és inseparable del seu sentiment alliberador, i si en esperit no pot morir, tampoc pot ésser suprimit el seu nom.

catalunya, nació...!!

Gil Robles, deia no fa gaire al míting de l'Olympia: «Es necessari que tothom sapiga qui són els que parteixen de què Catalunya és una regió, amb totes les característiques pròpies que hom vulgui atribuir-li, però regió al cap i a la fi; i quins els que arrencant de què Catalunya és una nació afirmen que a cada nació pertoca un Estat i a cada Estat la independència».

Subscrivim íntegrament, sense vacillar, les paraules del cap visible de l'Espanya Teològica i imperialista. Es en efecte, necessari, de tot punt necessari, saber qui són aquells als que el desesma ha traït i que per flaqueza no han pogut o no han sabut acompanyar ells mateixos el formidable recobriment nacional del Poble Català.

La Nació Catalana, vencedora un temps, d'enemics de totes menes i senyora de la Mediterrània blava, vingué una època en què semblà colgar-se sota l'oblit i la desaparença. Aquella font d'idees, de lleis i de puixança s'escollà estroncant-se, cegant-se. El Compromís de Casp obria un parèntesi i el Poble Català anava a dormir el seu hivern. Que aprenguin els «soi-disantes» catalanistes conservadors (conservadors, de què?) en els bells paràgrafs del Mestre Prat de la Riba, que ara dolien d'oir. No el recorden, a desgrat de l'abundós cotó fluix de les orelles i del continuat amagar el cap sota l'ala?

I bé. Vingué un dia d'aurora en què el parèntesi començà a tancar-se. Primer foren poetes, literats, artistes. Després, un moviment polític regionalista i federalista. Clarament nacionalista més tard. Els recobriments històrics són lents i, tot i això, ens fóra molt difícil —això és, auguri de missions magnífiques en el futur— trobar un procés semblant de revalorització, tan intens i tan ràpid. Les etapes del procés es complien —i es compleixen— amb exactitud.

Ja Almirall ho entreveu quan afirma que «els catalans si no reclamen la separació absoluta no és perquè no hi tinguin dret.»

Dues generacions més tard que la seva, la joventut, amb una dialèctica perfectament lògica, reclamaria la separació, la llibertat plena.

El procés com déiem, es compleix: automatisme, regionalisme, federalisme, nacionalisme... Són les successives fases de retrobament de l'ànima d'un poble que voten un vincle que el priva de caminar endavant.

Però en aquest procés hi ha hagut gent que per conservadorisme d'esperit —això és per oxidació dels ressorts vitals— s'ha quedat endarrera. Han estat aquests els representants de les classes socialment conservadores, que no han sabut captenir-se de què una Nació que avança és històricament incompatible amb una organització social i econòmica que retrocedeix. I és per això que s'ha donat l'estrany i paradoxal fenomen de què aquells que foren figures de primera línia en la fase regionalista del recobriment nacional català, esdevenen una rèmor a un destorb en la fase subsegüent, en la fase nacionalista.

La nostra feina, la dels joves, és empenyer i portar endavant la renaixença nacional catalana. Això és el que els joves volem i exigim dels partits en què ens enquadrem; no pretenem, tampoc, anticipar-nos: sòlidament, volem estudiar, volem arribar el dia de demà als llocs de confiança que el Poble ens atorgui sense que haguem d'improvisar res.

I quan arribi el nostre moment, si algú se'ns posa davant resuscitem el crit de guerra dels nostres besavis: Via fora!!

F. BACH DE RODA

VICTORIA...!

Els electors de catalunya han donat al front d'ordre, mitjançant les urnes, la seva contesta a l'usurparció del poder que ostenta la Lliga. Cal anar, ara ràpidament i pel camí més recte a la conquesta dels òrgans de poder de la catalunya autònoma.

endavant, ciutadans, que la victòria total és nostra !

després del triomf

UNITAT SINDICAL

LA CONTESTA DEL POBLE...

Tal com esperàvem i havíem previst, les esquerres colligades han obtingut la majoria en aquestes eleccions. Una majoria, clara, rotunda, sense paliatius possibles. El Poble català conscient com sempre del seu deure, ha votat el Front Popular d'Esquerres. Els desgraciats candidats del Front de Reial Ordre han vist tots els seus plans i tots els seus castells de cartes caure en els pregons avenços del menyspreu gràcies al buf poderós del Poble, cansat d'aguantar tants straperlos i straperlistes i tants cavernaris i lruirites. Malgrat tots els procediments de baixa llei emprats per les autoritats gestores, malgrat totes les coaccions i totes les felonies, malgrat tots els trucs *legals*, el Poble ha sabut desfer-se de tots ells. Que en prenguin bona nota els que creien, il·lusos, que amb el Poble pot jugar-s'hi; que en prenguin nota tots els indesitjables que volien convertir Catalunya en una immensa presó i en una immensa taula de joc. El Poble sap què vol i on va, i sols els imbècils poden creure que pot enganyar-se'l.

Però no n'hi ha prou amb la victòria. Cal que tota aquesta gent de les dretes no pugui portar a cap els seus propòsits reiteradament anunciats en la campanya electoral, de tancament de fàbriques i tallers i acomiadament d'obrers. Cal que no puguin exportar llurs capitals, i cal, sobretot, castigar durament, inexorablement, els qui ho intentin fent caure damunt d'ells tot el pes de la Llei i arribant fins on sigui necessari. Cal que no puguin fer valdre el seus milions aconseguits amb la suor de milers i milers d'obrers, per a fer campanyes contra les esquerres governants. Que no pugui tornar a passar el que ha vingut passant des del novembre del 1933 fins al febrer del 1936.

Que no pugui la reacció «cavernícola» i anti-obrera amordacar el Poble, i cal també, sobretot, fer pagar el dany que han causat tots els eixampladors de bases de la República i altres enemics del règim. Cal fer-ho i estem fermament convençuts que es farà. Altra cosa seria defraudar el Poble. I un Poble com el nostre que té un concepte tan elevat dels seus deures i dels seus drets, no mereix ésser defraudat. Confem en els nostres homes representatius. Ells no faran traïció al Poble. No trairan perquè això no poden fer-ho més que els mals patriotes i mal nascuts de la Lliga Catalana. (?)

F. J. ZAMORANO GESTER

Proletaris de tot el món: uniu-vos!

Heus ací la frase cèlebre que empen els comunistes i socialistes a tot drap. Però han intentat posar-la a la pràctica? En el terreny internacional és probable, però a Catalunya no. En lloc d'aguantar i recolzar l'única central sindical que encara que a alguns no els plagui té un prestigi, entre la classe obrera, se'n sortiren dient que amb els anarquistes no hi poden conviure. Despit inútil i nefast que els ha fet intentar a espalles del proletariat una pseudo-aliança obrera d'organitzacions fantasmes, els seus nuclis polítics i unes quantes organitzacions obreres reals. Es aquesta unitat sindical la que predica la Internacional Sindical Roja? Tots els congressos i conferències de la I. S. R. propugnen per la unitat sindical, però mai una aliança de comitès, sinó una veritable unitat en la massa.

Alguns ens diran que per ells la Internacional Sindical Roja no té cap valor; altres que tenen el deure d'adaptar-se, a cada contrada, a les circumstàncies. Però les circumstàncies no aconsellen mai dividir la classe treballadora per després realitzar aliances; i molt menys dividir-la per a satisfer els interessos d'un o diversos grups determinats que amb un esperit morbós, amb una veritable proletarofàgia, pretenen que en lloc d'ésser ells els servidors del proletariat sigui el proletariat el seu servidor.

Es veritat, també, que els que dirigeixen i dirigien la Confederació, en el moment de produir-se el fet de la separació, han donat raó que aquest acte es realitzés i no han fet res per a aturar-lo. Els anarquistes no es recorden que la Confederació Nacional del Treball és, i consta així en els seus principis, un organisme apolític. Peiró, l'any 1925, escrivia: «Interessa, i en major grau als anarquistes, que la C. N. T. sigui, i sobretot que se sàpiga, un organisme purament econòmic de lluita de classe amb una tàctica de combat que li dona raó d'ésser». I, més avall, diu: «Si es vol que la Confederació respongui al fi per al qual fou creada, és del tot precís que visqui amb facilitats d'expansió i amb vistes que la seva trajectòria operi deixant un solc de fets positius molt diferent a aquesta estella inútil de tragèdia, dolor i llàgrimes. Si es vol que l'organització sigui una valor real per a la lluita de classes és necessari tant com lògic i just, que l'existència de la mateixa no estigui supeditada a les oscil·lacions dels irresponsables, ni amb l'equivoc revolucio-

nari que domina els inconscients, ni a tota aquesta acumulació d'irregularitats que han destruït el concepte de la vida col·lectiva per a deixar pas a les més odioses aberracions individualistes». (Aquestes ratlles són d'un dels homes a qui els treballadors i la mateixa Confederació deuen més favors; recordin, a més, els anarquistes, que Peiró l'any 1925 anava d'acord amb ells. Són avui encara d'un realisme i d'una oportunitat palpitant i punyent tots els defectes i tota l'obra de la F. A. I. Heu dit: «La Confederació som nosaltres!» però no heu tingut en compte que no éreu el proletariat. És possible que els comitès de la Confederació siguin vostres però no la base, i amb aquest divorci arrosseguem la Confederació a la mort i a la divisió i esclavització, en conseqüència, del proletariat.

No és que nosaltres volgüem passar per organisme sense màcula. També hem comès errors; l'error principal nostre ha estat inhibir-nos, com a organisme estructurat, de les lluites obreres, cosa que avui repugna a la nostra consciència i que no s'adiu a les nostres doctrines d'abans i d'ara.

Encara hi som a temps! És necessari, companys, tots, que fem marxa enrera. Recordeu companys comunistes les paraules de Losovski en l'informe presentat en una sessió del Consell Central de la Internacional Sindical Roja: «La tàctica consisteix en no allunyar-nos de les masses que dirigim, ja que correntment ens allunyem d'elles i àdhuc són elles que van davant nostre, i això darrer és pitjor que si les avancem.» La massa, en aquest cas, és el poble de Catalunya i heu de fer tots un acte de contricció. Hem dirigit tal com vol la massa? No volem ésser sols nosaltres en la resposta.

Obrers de Catalunya, uniu-vos! Anarquistes, comunistes, socialistes, esquerrans, ajudeu la formació d'una sola central sindical: La Confederació Nacional del Treball. Una central sindical que tingui com a base els comitès d'empresa i les assemblees dels obrers en les empreses; com organització les federacions d'indústries.

Unitat sindical, no unió de sindicats. Aquesta és l'obra que hem de realitzar tots plegats. Nosaltres estem disposats a col·laborar en un comitè d'enllaç pe a realitzar aquesta obra. Comitè que hauria d'estar integrat per tots els grups i tendències que militen al sindicat. És necessari que lluitem per la unitat. Visca la unitat sindical!

AGUSTINUS

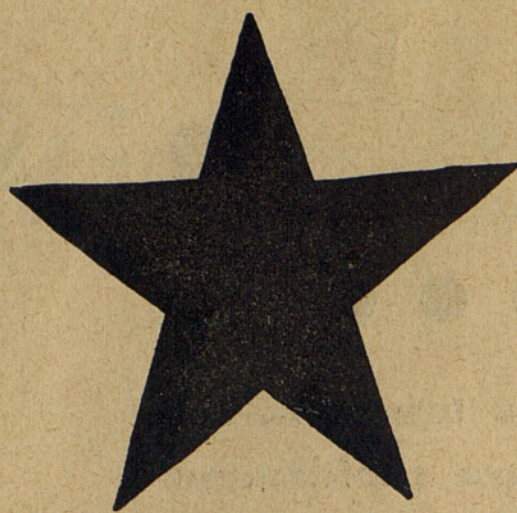
Les Joventuts d'Esquerra ESTAT CATALA, units amb totes aquelles forces de Joventuts obreres i nacionalistes saberen, en la jornada del diumenge, interpretar el programa d'ESTAT CATALA

ara !!

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA
portantveu de les joventuts nacionalistes de catalunya

redacció i administració:
ronda de sant pere, 70, pral.

Subscripció: Un mes: 1 pesseta.
Tres mesos: 3 pessetes.

LLIBERTAT...!

les esquerres | nacionalistes i obreres per catalunya!

265,000 vots AIXAFEN la candidatura dels traïdors dretans

UN MARTIR DE LA REVOLUCIO

Catalunya està en deute de gratitud amb Maximilià Biarreau

Ens hem proposat donar des d'aquestes pàgines una ressença, el més detallada possible de les gestes heròiques del 6 d'Octubre a Catalunya. Foren moltes; molt d'espai haurem de dedicar-hi, per tant, cada setmana. No hi fa res. La gesta d'aquella nit s'ho mereix, i molt més s'ho mereixen encara els que per la llibertat de tots donaren llur vida.

Començarem en el nostre darrer número —que rebé els honors de la recollida per part de la policia de Duelo— amb el reportatge sobre els fets del C. A. D. C. I. Continuem avui, explicant l'odissea del qui fou digníssim capità de guàrdies d'assalt, Maximilià Biarreau. Hem cregut oportú que qui donés a conèixer l'actuació de Biarreau fos un d'aquells que fou company seu. Galo Valdés ho fou, i el lector trobarà a continuació les ratlles per ell escrites atenent la nostra sol·licitut.

QUI ERA BIARDEAU?

Heus ací una pregunta que més d'un dels nostres amics es farà. El nom sona... Hom l'ha vist escrit en algun lloc. En les pàgines d'«El Socialista», potser, i també en una pencaia molt gran exhibida al «Gran Price» en el míting de les Esquerres. Però... qui era Biarreau? D'on venia? Que féu?

Biarreau exercia el seu càrrec dintre el Cos de guàrdies d'assalt a San Sebastián. Un bon dia el Governador Civil de Guipuzkua li preguntà el perquè llegia «El Socialista». Biarreau es limità a contestar que pels mateixos motius que el Governador llegia «El Debate» i l'«A B C».

Al cap de poques hores el Ponci donostiarra comunicava al gloriós capità que «per ordre telegràfica rebuda del Ministre de la Governació, quedava suspès d'empleu fins a nova ordre». Efectivament, la nova ordre fou destinar-lo a Barcelona on li donaren el comandament de la companyia que estava sota les ordres del delegat del Govern espanyol, senyor Carreres Pons.

Als pocs dies d'estar ací, Carreres Pons el cridà al seu despatx i l'informà que amb motiu de la Llei de Contractes de Treball i altres qüestions greus el poble de Catalunya se sentia inquietat per la qual cosa era necessari «hacerlo pasar por el tubo». Es pensava en un cop d'Estat. Franco havia de substituir Batet en el comandament de les forces militars de Catalunya.

—Està disposat a defensar amb els seus homes aquest moviment? Acabà preguntant Carreres Pons.

—La meua companyia —replicà Biarreau— no surt al carrer a tirar contra el poble.

Fou cridat urgentment a Madrid i tancat a Presons Militars. A Catalunya, Carreres Pons no tenia facultats per a fer-ho.

Al cap de dos mesos, degut a una interpellació parlamentària d'Indalecio Prieto, contundent com totes les seves, Biarreau fou posat en llibertat sense prendre-li ni tan sols declaració.

Se'l processà i fou destinat novament a Barcelona, suspès d'empleu i a les ordres del Capità General.

Dos mesos anguniosament inacabables portava en aquesta situació. Visitava al President Companys amb freqüència i diàriament s'entrevistava amb el Cap dels Somenters de Catalunya, amb el qual l'unia una gran amistat. Era conegut i admirat per tots i pel seu comportament es féu mereixedor de la confiança de tothom qui el tractava. Així arribà el 6 d'Octubre i pel Govern de Catalunya li fou confiat el comandament

d'una companyia d'assalt. Hom confiava en ell.

El que això escriu té a gran honor l'haver posat damunt del pit de Biarreau l'escut de les quatre barres, al mateix temps que ell deia amb un somriure serè.

—Jo, si això surt malament, no em rendiré.

LA NIT ATROÇ

Biarreau complí amb el seu deure, amb el deure que ell mateix s'havia imposat: Servir Catalunya i tot el que en aquells moments Catalunya representava, amb la vida si fos precis.

Arribà el moment difícil, tràgic i, de l'esfondrament de tot. Va iniciar-se la desbandada. Biarreau logrà mantenir-se serè. Sabia l'enorme feix de runes que produiria l'enfondrament de la Generalitat, es tenia de salvar amb gest heròic la situació, donar una prova de valor, de mascle, que representés un estímul i un exemple. I en mig del brogit i del nerviosisme, deixà escapar aquests mots:

—A por Batet, a por Carreres Pons!

Pronuncià entre dents aquesta sentència; fredament i serena. Sabia que hi podia trobar la mort; ja havia lluitat contra ella altres vegades i tenia confiança. Amb un somriure burleta es disposà a lluitar-hi novament, amb plena consciència del perill que s'ha d'afrontar quan per tots sona l'hora tràgica de la mort, que és l'hora suprema de les grans sinceritats.

Va demanar sis voluntaris i en un automòbil, set homes valerosos van marxar a defensar la dignitat d'una Catalunya revolucionària.

A la Via Laietana, els primers trets foraden l'automòbil. Alguns dels seus ocupants se senten ferits, però ni un sol moment de dubte, ni de dolor, ni de penediment.

Passeig de Colom, Capitanía General... l'objectiu: Batet! I una descàrrega furiosa, tremenda, una veritable pluja de plom cau damunt de l'automòbil. Tots els seus ocupants són ferits; així i tot no titubegen, proven

d'avançar, però la brutalitat dels jornalers de l'ordre, que són més nombrosos, pot més que no pas ells.

Biarreau, amb les clavícules trencades i el pit aclivellat es conduí a la caserna de les Drassanes. Violentament el tiren dintre un caiabó immund, on un dels valents que l'acompanyaven, malgrat sofrir la dolor de quatre bales que li han travessat el cos, l'assisteix.

Biarreau li diu: —Camarada! Dins la cartera trobaràs set centes pessetes, lliura-les a la meua companyia. Digue's als Catalans que moro per llur llibertat i per la revolució.

Foren les seves darreres paraules. Del caiabó de les Drassanes a l'Hospital Militar. Allà l'autòpsia. I la superioritat militar ordena que sigui soterrat a la fossa comú. Nosaltres, els seus amics, varem impedir-ho. Però no poguérem lograr de fer-lo sortir per la porta gran, per on surten els jornalers de l'ordre, els servents del règim, els lacais del capitalisme, amb llurs vestits de coloraines.

I Maximilià Biarreau, l'home íntegre, honrat, digne, heròic, que donà la vida per un ideal, fou tret per la porta del darrera, la de l'estable, per on surten les escombraries i els fems de l'Hospital Militar de Barcelona.

En el cementiri, en el lloc silenciós on tot s'oblida i es perdona, en obrir la seva caixa veierem la guerrera, estripada, trepitjada, plena de fang; profanació comesa per gent «dignament» pagada.

La bandera roja cobreix el cos del nostre amic, del nostre camarada. La seva digna companyia ofegà en un profund sospir la pèrdua de l'home estimat; pensava en els seus fills, que venarien el pare gloriós, i en aquest jurament varem confondre'ns tots, la gran família dels que volem forjar una humanitat nova.

Catalans: No oblideu a Biarreau! Es un exemple i un estímul. Va morir per nosaltres, catalans, va morir per tots. Honorem l'heroi, Catalunya té de pagar un deute de gratitud als fills del màrtir heroi.

GALO VALDES

als 500 dies de lluita

Quant aquestes ratlles surtin al carrer farà exactament cinc cents dies de la gesta del 6 d'Octubre. Farà cinc cents dies que dura la batalla començada en aquella data, que s'ha resolt en definitiva amb un esclatant triomf del poble.

Cinc cents dies... que fàcil és de dir, però quentes coses han passat al llarg de la cruenta lluita! Quin temps quin nervi s'ha necessitat per a suportar-la amb serenitat!

Que tràgics han estat a vegades els moments en què les dretes s'han trobat amb el triomf aparent i circumstancial. Tota la seva set de venjança, tota la seva ràbia, han estat bolcades damunt la classe proletària i esquerrana. Totes les ignomínies ha hagut de suportar aquesta. Ignomínies i dolors. Allà, dintre els calabossos miserables i fastigosos, s'han passat aquests 500 dies els que caigueren en mans de l'enemic. Ells, des de darrera les reixes han estat els que han forjat la victòria. La seva memòria ens ha donat braó, ha representat per a nosaltres un estímul i una obligació: la de conquerir llur llibertat.

La victòria està aconseguida, manca ara només, que els qui han d'administrar-la ho facin amb plena dignitat.

Es absolutament necessari portar a terme urgentment —urgentment però sense atabalaments hi improvisacions— tots els punts que consten en el pacte de constitució del Front.

Com a primer punt, amb tot l'imperatiu d'un deure ineludible, hi ha l'amnistia. Fou l'objectiu que féu necessària i l'aglutinant que féu possible la coalició de les forces obreres i republicanes, i és en aquests moments el més important de tots. No es pot escamotejar ni ajornar. Ells no poden esperar més, s'han passat 500 dies amb els dits encrispats als barrots de les reixes esperant aquest dia, el dia gloriós de la victòria. Per a ella en el seu dia ho donaren tot, just és doncs, que ara la victòria se'ls ofreni a ells.

Als 500 dies d'haver començat la batalla la victòria ha estat nostra definitivament... VISCA CATALUNYA

per CATALUNYA, ingresseu a les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA